

Fehér

H. M.-nek

Nem tudta, hogy őrnagy. Mégis annak nevezte el a férfit, amikor a katonák elég látványosan megjelentek. Mintha háború lenne, behajtott az intézménybe egy teherautó és több katonai kisbusz. Szétfutottak a hullámos betonjárdákon a te-repszínű anorákok. Hamar tartottak eligazítást. Konzílium ez is, nem? Míg egy tiszt beszélt, elvesztette az egyik betegét, egy fiatal, csupa izom fiút. Mellette az öreg, akinek egyáltalán nem adtak esélyt, még mindig kitartóan fújtatott. Az őrnagy magas, erős férfi volt, valószínűleg nem tévedett, amióta élt, legalábbis ezt sugározta minden mozdulata. Parancsoláshoz szokott orgánummal mutatkozott be, leginkább baritonosan szólt, ha idegesebb volt, fölemelte a tónust tenorba. Ő meg számolta, hányszor mondja ki, hogy harc. Harc, küzdelem, helytállás. Egy idő után elunta.

– Mi nem harcolunk, uram. Gyógyítunk.

*

Gyakran futott föl a várba, ő gyakran annak nevezte a kórházat. Erődítmény. Magasra épült egészségügyi konglomerátum, a közeli kisváros csillogó cserepei és a tetőkre szerelt napelemei fölé emelték, szeparált volt, békés és otthonos, mégis tekintélyes kiterjedésű, a dombokat borító erdők felől rájuk fújta a hús, hegyi levegő. Varázshegy. Egy másik városkából mint óriás szitakötők szálltak föléjük a vitorlázórepülők és a sárkányosok.

Néha kiment a kisparkba, hogy nézze őket. Megnyugtatta a látványuk. Zoltánnak örült tériszonya volt. Még a második emeletről is alig mert kinézni. Ő nem félt se lent, se fent, talán mástól félt. Bejárta a környéket, ismert minden ösvényt. Néhány éve a pestis alatt vaddisznódögöket kerülgetett az erdei utakon. Máskor kerékpárral jött föl a lent nyüzsgő városból, volt ereje föltekerni, pedig már nem volt fiatal.

*

Úgy tizenöt éve úgy döntött, nem akarja ezt itt tovább. Elég volt az élet kontra halál boltolásából. Hol volt még akkor a vírus. Betolták vagy támogatták az érintettet, ő éppen csak rápillantott, máris megmondta, mi lesz vele, mi várható. Napra pontosan megsaccolta. Nemigen tévedett. Minden röntgenkép, minden cété őt igazolta. Pedig azt kívánta, ne legyen igaza, tévedjen, nézzen félre, de alig-alig sikerült. Mintha elvesztek volna a csodák. Nem is mér még semmit, nem lát

eredményeket, de megszólal benne egy bírói hang, hogy az érintett megmarad. Az a másik viszont nem éli túl az éjszakát se, és igen, napkeltére üres volt az ágy, át is húzták. Egyre rémületesebb volt az érzés, hogy tudja. Van egy út, szépen kikövezett vagy hepehupás, mindegy, nem léphet le róla. Hová lettek a csodák. Az ő személyes, saját bejáratú csodáira gondolt. Ha például tudom, legalábbis erős a sejtésem arról, hogy ezzel vagy azzal a beteggel olyan történik, ami ép ésszel nem lesz fölfogható, az lehet csoda? Látni az irracionális kisugárzást. Arra gondolt sokszor, amíg futott a dombok közt vagy kerekedett fölfelé, hogy a csodák, pontosabban azok várása, azok kívánása az ember legkétségesebb tulajdonságait erősíti meg. Nem, őt már elhagyták a csodák, és azzal áltatta magát, hogy nincs is szüksége rájuk. Elhagyta ezt az egészet. Némi segítséggel elintézte, hogy a hivatalba kerüljön, ne köszöntse többé fertőtlenítőszag, orvosságzag, ne hallja a műszerek duruzsolását vagy azt a jellegzetes surlódó hangot, ami az olyan torokból szakad föl, amiben holnapra már nem mozdul semmi. Ne fogadja üres ágy. Ne veszítsen el senkit. Olyan helyre ment, amit nem ismert, és amitől tartott. Növények burjánzottak az előcsarnokban, óriási filodendronok, pálmák, fikuszok. Itt is fontos volt mindenki, de valahogy másként. Néhány évig tologatta a vaskos aktákat, aláírt, engedélyezett, visszavont, értekezletekre járt. Aztán elege lett, és visszajött a várba. A Varázshegy tárt karokkal várta. Lehet, hogy Zoltán miatt volt, akivel már tartott a dolog, és aki többször mondta neki, gyávaság, amit csinál.

*

Nem mondhatja nekik, hogy valószínűleg ez az utolsó telefon, tessék, itt a készülék, hívja föl. Majd délután. Nem délután, most. Hát jó. És máris tombolni kezd a fölösleges, ami voltaképpen az élet. Mintha direkt csinálnák. Dehogyan búcsúznak, miért gondolnának bele. Bele lehet gondolni? Csekkról beszélnek, közös költségről, ne vegyél túl hamar palántát, a csíkos zakót el kellene vinni a tisztítóba, hozzatok rejtvényt, küldjétek be, ha nem hozhattok, mi van Pityuval. Pityu meghalt három napja az Uzsokiban, nem lehet megmondani. Pityu jól van, remekül van. Már viccelődik a nővérekkel, az egyiknek megkérte a kezét.

Aki könyörög valamiért, már nem igazán beteg. Egyszer egy agydaganatos rokona, akit a családja nem tudott elengedni, úgy egzisztálta végig az utolsó hónapját, hogy egyetlen mondatot ismételt, Uramisten, segíts. Imádkozott volna? Megakadt a lemez. Az emberek sokat és szorgalmasan imádkoznak az életük folyamán, kevés a pénz, találnak egy csomót a hónaljban. Imádkoznak rutinból is. Hétről hétre mise, istentisztelet. A legpontosabb ima mégis a haldoklás.

Visszatért a haldoklók birodalmába. Mielőtt a lélegeztetőgépre tették volna a beteget, oda-odaadta a telefont.

– Halló, voltál fodrásznál?

Lehetett hallani, hogy nem.

– Menj el Nikihez, kérlek. Be vagy jelentve. Jól vagyok. Nagyon jól vagyok.

– Niki a fodrász? – kérdezte, amikor kiemelte az erőtlen ujjak közül a telefont.

– A fodrászom. Megnyírja az uramat is.

– El fog menni – mondta, és aztán elaltatta az asszonyt.

*

A nagy Kálmánnak nem vették föl. Egy órán át próbálkoztak. Minden tíz percen. Kicsöng, kicsöng, kicsöng. Hívjon mást! Mást nem hívok. Mással nem akarok. És nem is hívott mást. Egy óra múlva intubálta. A férfi is tudta, hogy nem fog fölébredni.

*

A róka olyan volt, mint a fű zöld selyme fölött cikázó bolond láng. Csak egy kórsa, eltévedt állat. Nahát, valahogy mégis csodaszámba ment. Éltek állatok az intézet kertjében. Járt például a nyest, a mentősök többször káromkodtak, hogy rájga a huzalokat, a bokrok árnyékában föltúnt a nyúl szürke háta, mókusok kergetőztek a szertenyülő ágakon, harkály kopácsolt, őzgidák bújtak elő a zöld mögül, kóbor ebeket etettek a raktárosok. Macskák a rehabilitációs épület előtt. Rigók szaladgáltak a szobrok körül, a napba néző férfi fején egyszer keselyűt látott, pocok lógott a csőréből. Egészen közel ment hozzá, a madár engedte. Mint aki büszke a zsákmányra.

Futott föl a kanyargós úton, egyszerre megérezte, hogy követik. Tényleg így volt, az állat szaporázott utána, tisztos távoból követte, szinte mégis arcátlanul, az a két-három méter még az illendőség határát jelenti, talán egy túlon túl bátor állat, túl vakmerő, bolond, veszett, bármi lehetett. Befutott vele az intézetbe, a kapusok észre sem vették. Azóta az intenzív épületének környékén élt, reggelen te sokszor látta, néha az az érzése támadt, hogy várja. Vitt neki tejet.

Megint ott téblábolt a parkolóban Szabó néni. Két hete gyógyult föl, tulajdonképpen váratlanul, de tökéletesen, legalábbis az egyéb bajaihoz képest. Azóta rendületlenül visszajár.

- Doktornő, szeretnék újabb méréseket, mert...
- Nem kell még, Szabó néni. Tegnapelőtt is megmondtam.
- Nem a múlt héten?
- A héten már háromszor jött – igyekezett türelmes maradni.
- Fáj a hátam, doktornő.
- Mintha nőtt volna fölöttük az ég. Mentő érkezett.
- Menjen haza, Szabó néni.

Az asszony úgy állt a parkoló betonján, mint aki már soha nem fog elmozdulni.

*

Amikor a róka követni kezdte, kért háromnegyed órát, mielőtt az ügyeletet átvette volna. Azért futott, mert le kellett szedegetni egy sorozatot. Zserbó nővérnek szolt, repüljön le az adminisztrációba, és szóljon Katának, kellene még borítékok. A boríték azt jelentette, valakit elvesztettek. Egy boríték egy ember. Egy borítékba több fénykép fér, a sorozat olykor egy-két képet jelentett, de néha volt nyolc vagy tíz is. Ha valaki elveszett, akkor a sorozatokat belehelyezték a borítékba, hogy visszaadhassák őket a családtagoknak. Egyszer elfelejtették levenni. Ott maradtak az emlékek a következő intubálnak. Még jól is jött, mert az az idős

ember nem kapott képeket. Komoly hozzáértést kívánt, hogyan távolítják el a fotográfiát az ablaküvegről, voltaképpen olyasféle feladat volt, mint az egykori levéllenőrzés, igényes szakmai munka. A főnővér csinálta. Forró levegőt szívott az injekcióba, és a kép alá vagy a cellux alá fújt. Már púposodott is a cellux. Milliméterről milliméterre kellett fölhúzni az áttetsző anyagot, hogy ne vigye magával a fotó felületét. Mintha az üvegesedő szemről vetkőztetné a retinát. Neki nem maradt képe Zoliról.

*

A főnővér délután félrehívta, képzelje, doktornő, a négyes kórteremben járt az őrnagy. A főnővér őszintén föl volt háborodva. Mintha illetlenségeket suttogtak volna a fülébe. Elpirulva mesélt.

– Mit keres, őrnagy úr?

– A munkámat végzem, nővér. Ezt – mutatott az ablak felé, a félig leszedett sorozatra – mi is meg tudnánk csinálni.

– Nem nővér. Főnővér. Nem tudnák megcsinálni.

– Na, de ha mégis – az őrnagy nevetett a sok fogával. Aztán elnézte az egyik haldoklót. – Harctér – mondta komolyan. – Ez most a mi harcterünk. És tudja mit, nővér?

– Mit?

– Győzni fogunk!

*

Az a betege, akit Szabó néninek hívott, megkérdezte tőle, ha nem bírja ki, látni fogja-e a halálát. Ő azt válaszolta, nem. Nem fogja látni, Szabó néni. De tudni fog róla. De ha lát valamit, az nem a szeme, hanem a teste miatt lesz, a teste látja majd, hogy vége. Megüzenik, jön a biológiai gyorsmail, besötétül. De maga, Szabó néni, nem fog meghalni. Neki csak egy képe volt, kis keretes az asztalkán a fiáról, ellenszenves fiatal férfi, az volt az érzése, pumpolja az anyját.

– A drága uramnak is ezt mondták.

– Nem én mondtam, Szabó néni.

– Megígéri, hogy megmaradok, doktornő?

– Megígérem.

Szabó néni nem halt meg. Csak azóta is visszajár.

*

Az őrnagy, aki a legváratlanabb pillanatokban tűnt föl, s mintha csak véletlenül tenné, odalépett hozzá. Karikásak voltak a szemei, alkoholszag áradt a maszk alól.

– Ugye, doktornő, nem beszélnek?

– Ezt hogy érti?

– Úgy értem, hogy kifelé – a férfi oldalra bökött a fejével, a szeme hidegen mosolygott. Lazán állt, zsebre dugott kézzel.

– Még mindig nem tudom, őrnagy úr mire gondol.

– Pedig maga okos ember. A legokosabb itt, azt hiszem. Úgy értem, minek riogatni a civileket.

Rázta a fejét, legszívesebben a fenébe küldte volna.

– A civileket?!

– A civilek ezt nem értenék – mutatott körbe az őrnagy, aztán elgondolkodott.

– Az anyám a Honvédban van. Lélegeztetik. Nem tudja senki – és továbbsétált.

*

A sorozat az ablaküvegre fölragasztott családi képek együttesét jelentette, veled vagyunk, apa, anya, drága nagynéni. A legközelebbi családtagok által beküldött képeket fölerősítették az ablakra, a nagybeteg közelébe. A beteget többnyire akkor már intubálta. Ránéz a tüdőre, fehéredik, mintha egy szépen teleírt papírlapról szállnának el a halvány betűk. Csak int a kicsi Zserbónak, csináljuk. Bemászni a műanyag sátor alá, infúziós csövek és tartályok közé, istenem, mint egy körülményes szeretkezés. A halálra készülő test édeskés illata.

– El fogom altatni, jó?

– De miért?

– A család itt van magával, jó? Fordítsa el a fejét, úgy. Úgy, nagyon ügyes. Ott vannak.

Néz, nem lát semmit.

– Szomjas vagyok.

– Elaltatjuk, mindjárt jobb lesz. Látja, ott a család.

– Nem értem, hol vannak. Itt vannak bent?

– Ott, ott!

– Szomjas vagyok. Nagyon szomjas.

– A képeken vannak. Magával lesznek! Végig magával lesznek. Integetnek!

*

Fölsorakozott az ablaküvegre a família apraja és nagyja, jeles ünnepek meg-hitt alkalmai, terített asztalok kevertes pohárkákkal, fegyelmzett csoportképek, születésnap, egy kitüntetés emléke, ahol mindenik fontos szereplő tiszteletét teszi, nagyszülőktől a csecsemőig. Apa a városházán. A parlamentben! Apa avat. Anya a keresztelőn, a pelenkás, nagy fejű Robikával a karjában. Illatos karácsony, őszintén szólva kissé divatja múlt viseletekkel, a maiaknál mulatságosan nagyobb kaliberű, látványos keretű szemüvegek, trapéz nadrág, jersey, mennyi bajusz. Húsz éve másképp öltözködtünk, tudja? Lassabban is éltünk, volt idő mindenre, egymásra.

A rendszerváltás után még be lehetett menni a parlamentbe garbóban. Azért a Feriről leordítottam a tornacipőt, a lazaságnak is van határa, nem?

Nagymama szaturációs szintje kritikus.

Mi lesz nagypapával.

*

Zoltán szerette fényképezni.

Hol vannak a mappák, azokat a férfi nem vitte el.

Hová rakta el őket azután?

A gardrób tetejére, hátradobta az egész pakkot?

*

Az őrnagyot, így alakult vagy maga a katona alakította így, ő oltotta még a krízis elfajulásakor, amikor már hozták a vakcinákat. A katonák akkor már hónapok óta ott voltak, kezdtek vészesen nőni a napi veszteségek. De ők itt, az intenzíven eddig is olyanokkal ápoltak egyfajta meghitt viszonyt, akik hamarosan meghaltak vagy nagy szerencsére mégsem, mindenesetre szépen végiggyalogoltak az életet az elmúlástól elválasztó vékonyka mezsgyén. Erőt, egészséget, doktornő! A róka is akkoriban lett a társa. Az őrnagy a kigyúrt bal karjába kapta az oltást, azt mondta mosolyogva, szúrja meg, doktornő, azt a sellőt. Döfjön egyenesen a szívébe. Miért? Elment, azért. Mint egy vudu művelet.

– Tényleg behozott a területre egy rókát? – kérdezte az őrnagy, a sellőre szorította a vattát.

– Miféle területre?!

– Futott magával egy róka, ha jól tudom, a bejáratig követte.

Úgy tett, mint aki nem érti, miféle róka.

– Aminek tejet visz reggelente.

– Figyeltet, őrnagy úr?

– A dolgom végzem, doktornő. Mindennap ellátja, ugye?

Az őrnagy a kék szemével nevetett, szabad vagyok, tette hozzá. Szabad, mint az erdei vad, elvette a vattát, a kétfestett sellő szíve fölött piciny vércsöpp remeggett.

*

A professzort akkor hozták, amikor az őrnagy megállította.

– Meghalt – mondta a férfi, merev volt az arca, érzelem nélküli.

– Kicsoda?

– Az anyám.

Ezer ilyen volt, de még mindig nem nagyon tudta, mit mondjon. A pillanat újra és újra lebénította. Gyűlölte azt mondani, hogy részvétem.

– Sajnálom.

*

A rókát el kellett nevezni. Amihez ragaszkodunk, vagy ami ragaszkodik hozzánk, annak kell név, kell megkülönböztetés. A betegeknek olykor nem jutott név. Egyeske, ketteske. Azt mondom, egy halott, tíz halott, száz halott, az mi. Mennyi név. Legyen Vuk, persze. Milyen rémesen közhelyes. Kag?

– Zoltán, Zolika – mondta, és nézte, hogy lefetyeli a tejet.

Föl se tűnt elsőre, csak a kicsi Zserbó mondatát csípte el, hogy kaptak egy híres egyetemi tanárt. Egy igazán magas rangú beteg. Voltaképpen kolléga. Ezt a nővérek is tudták, professzor, valami ilyesmi. Aztán még az osztályvezető főorvos is jött az igazgatóval.

– Mindent megteszünk, Zoltán.

Csóválták a fejüket, igazán gondterheltek voltak.

*

Zoltán professzor már nem ismerte meg őt. Vagy nem akarta. Öt éve történt. Egy nap alatt elpakolt. Hogyan lehet úgy elmenni a másiktól, hogy egyetlen dolog se maradjon utána. Semmi. Zoltán mindent vitt. Nem telefonált utána, tudta, hiába is tenné, és a legkevésbé sem akart megalázkodni. De egy héten át napról napra feltúrta a lakást, és nem talált semmit a férfi után. Még egy kósza fogselyem se. Egy elgurult szívgyógyszer, egy körömmolló, félzokni, semmi. Megnézte a porszívósákat. Nyilván alaposan készült, és sokáig tervezhette, szisztematikusan és gondosan, ahogy agyutatást végzünk, ahogy okokat, következményeket, logikai futamokat játszunk le, ahogy lemodellezzük a folyamatot, a várható vagy lehetséges elágazásokat. Azzal a szisztematikus munkával, ahogyan ő kutatott, a férfi úgy tüntetett el mindent. Hét év dolgai. Nem is gondolná az ember, hogy hét év alatt, amíg kicserélődik a testünk is, mennyi minden fölhalmozódhat.

A férfi egyszer nevetve mesélt egy irodalomprofesszorról, aki a válást követő költözésnél mindent vitt. Aranyról, Petőfiről, az angol romantikáról tartott rekek, formabontó előadásokat, de leszerelte még a villanykapcsolók fedelét is. Mit hagy maga után a test.

Mi marad a lélekből.

Neki volt két gyereke, két nagyfiú, mind a ketten külföldön éltek, a professzornak is volt két lánya, és házasságban élt. Nem tervezték, hogy összeköltöznek. Zoltán úgy járt hozzá, mint egy állandó motelbe. A férfi felesége tisztában volt azzal, mi van, mi a helyzet. Csak éltek együtt, félillegálisban. Gyakran az ő telefonján keresték az intézetből a professzort. Egyszer még valami furcsa helyről is rászóltak. Nemzetvédelem vagy mi. Zoltán nevetett, amikor rákérdezett, egyszer veszélyes helyre kellett kísérnie valakit. Ha baja lenne. De kit?

Aztán egy napon megszűnt a közös halmaz, Zoltán belefáradt, nyilván nem volt egyszerű otthon, vagy megunt, kiszerezett, amit ő nem vett észre.

Akkor mintha a lakása az intenzív osztály egyik termévé vált volna, ahol saját magát kellett ápolnia.

*

Fehér a szám és az arcom, fehérek a szavaim, fehérek a könnyeim. Fehér a lelkem, a tudóm, egy fehér szív ver a semmi fehérben.

*

Kijött tőle, olyan gyöngeség fogta el, hogy beleremegett. Elsétált az előtérbe, az elején még nevettek is a kollégákkal, mint az úrhajósok, olyanok vagyunk. Leszálltak a Holdra, sok kráter, szállongó por, hová tűzzük a magyar zászlót. Itt gyülekeznek az oltásra várók. Akik szerencsésnek érzik magukat. Utánaszólt az őrnagy.

– Hogy bírja, doktornő?

– Mit?

– Hát ezt. Fél éve csináljuk, nem?

– Én nem fél éve csinálom. Többnyire egész életemben ezt csináltam – mondta, és lépett tovább. Zoltán tüdejében szállt fölfelé a fehér.

*

Kirívóan magas exudatum. Nagyon erős crepitatio. Fehér. A főnővér úgy pillantott rá a teakonyhában, mint aki sejt valamit. Tudja, ki a most behozott, magas rangú beteg, akiért ketten is telefonáltak komoly helyekről, és akinek a tüdeje éppen úgy néz ki, mintha öreg pék vagy egész életében mindenféle mérgekkel inhaláló festő lenne. Felesleges már a Favipiravir. Úgy is adta oda a főnővér a kávé, azzal a sajnálkozó, már-már szégyenkező félmosollyal, mint egy beavatott, máris osztozott a gyászban.

– Még próbálkozom – mondta. – Hátha nem kell intubálni.

Nem hitt magának.

– Zserbó miért sírt?

– Megcsalta az a szarházi – mondta a főnővér, csóválta a fejét.

Vele volt egész éjszaka, fogta a kezét, aztán benn is aludt. Hajnalban langyos tejet ivott, ledőlt kicsit. Másnap reggel azzal költötte a főnővér, hogy a család már egészen korán behozta a sorozatot. Majd ő fölragasztja, mondta neki. Ezt végképp nem kellett volna. Mit akar? A főnővér zavartan odaadta a borítékot, aztán elsetett.

Nem vette elő a fotókat. Csak zsebre rakta a borítékot. Fogat mosott, sokáig gargarizált. Szaladt vissza a főnővér, kopogott a nehéz fapapucs.

– Baj van, doktornő, siessünk!

Az őrnagy állt Zoltán ablaka mellett, képeket ragasztgatott föl. Mintha egy történelmi arcképcsarnok elevenedett volna meg az üvegen, hadvezérek és politikusok képei kerültek az ablakra. Mátyás király, Kossuth, Bethlen, Horthy Miklós.

– Jól ismerem a professzor urat – mondta komolyan az őrnagy –, többször biztosítottuk.

Meg se tudott szólalni. Aha, hogy biztosították.

– A professzor úr mindig nagy harcos volt, doktornő.

Zoltán nem tudott már telefonálni. Felesleges volt neki bármit mondani. Fehér. Úgy is intubálta, közben mégis mondta neki, sajnálom, Zoltán. Most intubállak, Zoltán. Hidd el, megértelek, Zoltán. Nálam maradt a kedvenc tollad, Zoltán.

Erre se nyitotta ki a szemét.

Aztán leült a kávészobában. Olyanok között járnak, akik meghalnak. Fehér. Halkan szólt a rádió, kormánytájékoztatót adtak a helyzetről. A helyzet javul. Fehér. Nem szabad sírni. Ne sírjál, jó? Hadd sírjak, úgyis fehér, nem látja senki, hogy ömlik a könnyem. Fehér a reggeli kávé. Fehér nézi a fehéret. A pulton kitartóan szólt a telefon, koncert. Számolni kezdte, tíz csörgésig jutott. Milyen kitartó. Biztosan nagyon aggódik. Belibegetta a szobába Zserbó, nyomban kikapott neki a zsebéből egy pézsét, ő nevezte így, tessék, doktornő, és Zserbó szaladt tovább. A kicsi Zserbó, aki kisírt szemmel jött be reggel, belefeledkezett a munkába. Végre fölvtették a kagylót. A főnövér dőlt a pulthoz, nagy, de ízléses test.

– Igen, jól van. A körülményekhez képest. Nem rosszabbodott, és ez fontos. Nyugodtan telt az éjszaka. Igen, holnap is hívhat bennünket.

Eszébe jutott a róka. Tejet öntött a poharába, kilötyt a kőre, fehér, föl kellett törölni. Ahogy hajlongott, belehasított a derekába. Ment a folyosón. Kopogott a klumpa, a főnövér szaporázott utána, nem fordult meg. Kértek az épületből, a bejáratnál vigyázó kiskatona köszönt neki.

– Doktornő, doktornő!

Már a loncbokroknál voltak. Véres volt a fű. A kis tál üres.

– Doktornő, doktornő! – lihegett mellette a főnövér.

– Igen?

– Az a katona. A főnök, a kékszemű.

– Mi van vele?

– Telefonált. Hallottam, hogy bejelentkezik. De hiszen nem is őrnagy.

Nem volt kedve megkérdezni, hogy akkor micsoda. Tapogatta a zsebet, odaadta a főnövérnek a borítékot.

– Csak egy törzsőrmester. Az meg sokkal alacsonyabb rang – magyarázta a főnövér.

– Hát persze – mondta, és berúgta a kistálat a bokrok alá.